

I

(Leģislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2023/977

(2023. gada 10. maijs)

par informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībsardzības iestādēm un ar ko atceļ Padomes
Pamatlēmumu 2006/960/TI

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 87. panta 2. punkta a) apakšpunktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽¹⁾,

tā kā:

- (1) Starpvalstu noziedzīgas darbības rada būtisku apdraudējumu Savienības iekšējai drošībai, un tādēļ ir vajadzīga saskaņota, mērķtiecīga un pielāgota atbilde. Lai arī valstu iestādes, kas rīkojas uz vietas, ir tās, kas kā ātras reaģēšanas vienības cīnās pret noziedzību un terorismu, rīcība Savienības līmenī ir ārkārtīgi svarīga, lai nodrošinātu efektīvu un rezultatīvu sadarbību attiecībā uz informācijas apmaiņu. Turklāt organizētā noziedzība un terorisms jo īpaši apliecina to, ka iekšējā un ārējā drošība ir savstarpēji saistītas. Starpvalstu noziedzīgas darbības izplatās pāri robežām un izpaužas organizētās noziedzības un teroristu grupējumos, kas iesaistās dažādās aizvien dinamiskākās un sarežģītākās noziedzīgās darbībās. Tādēļ ir jāuzlabo tiesiskais regulējums, lai nodrošinātu, ka kompetentās tiesībsardzības iestādes var efektīvāk novērst, atklāt un izmeklēt noziedzīgus nodarījumus.
- (2) Lai izveidotu brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kuru raksturo iekšējās robežkontroles neesamība, ir svarīgi, lai kompetentās tiesībsardzības iestādes vienā dalībvalstī saskaņā ar piemērojamiem Savienības un valsts tiesību aktiem varētu iegūt līdzvērtīgu piekļuvi informācijai, kas pieejama viņu kolēģiem citā dalībvalstī. Šajā ziņā kompetentajām tiesībsardzības iestādēm būtu efektīvi jāsadarbjas visā Savienībā. Tādēļ būtiska to pasākumu sastāvdaļa, kuri ir pamatā sabiedriskajai drošībai savstarpēji atkarīgā teritorijā bez iekšējās robežkontroles, ir policijas sadarbība attiecīgās informācijas apmaiņā, lai novērstu, atklātu vai izmeklētu noziedzīgus nodarījumus. Informācijas apmaiņa par noziedzību un noziedzīgām darbībām, tostarp terorismu, kalpo vispārējam mērķim – aizsargāt fizisko personu drošību un garantēt juridisko personu ar likumu aizsargātu svarīgu interešu ievērošanu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta 2023. gada 15. marta nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2023. gada 24. aprīļa lēmums.

- (3) Lielākā daļa organizētās noziedzības grupējumu darbojas vairāk nekā trijās valstīs, un to dalībnieki ir dažādu valstu valstspiederīgie, kuri iesaistās daudzveidīgās noziedzīgās darbībās. Organizētās noziedzības grupējumu struktūra ir vēl sarežģītāka – tai raksturīga spēcīga un efektīva saziņas sistēma un sadarbība starp grupējumu dalībniekiem dažādās valstīs.
- (4) Lai efektīvi apkarotu pārobežu noziedzību, ir ārkārtīgi svarīgi, lai kompetentās tiesībsardzības iestādes ātri apmainītos ar informāciju un operatīvi sadarbotos savā starpā. Lai gan kompetento tiesībsardzības iestāžu pārobežu sadarbība pēdējos gados ir uzlabojusies, joprojām pastāv konkrēti praktiski un juridiski šķēršļi. Šajā ziņā Padomes Ieteikums (ES) 2022/915 ⁽²⁾ palīdzēs dalībvalstīm vēl vairāk pastiprināt pārobežu operatīvo sadarbību.
- (5) Dažas dalībvalstis ir izstrādājušas izmēģinājuma projektus, lai stiprinātu pārobežu sadarbību, koncentrējoties, piemēram, uz kaimiņos esošo dalībvalstu policijas darbinieku kopīgām patruļām pierobežas reģionos. Vairākas dalībvalstis ir noslēgušas arī divpusējus vai pat daudzpusējus nolīgumus, lai stiprinātu pārobežu sadarbību, tostarp informācijas apmaiņu. Šī direktīva neierobežo šādas iespējas, ar noteikumu, ka šādos nolīgumos izklāstītie noteikumi par informācijas apmaiņu ir saderīgi ar šo direktīvu, kad tā ir piemērojama. Gluži pretēji – dalībvalstis ir mudinātas apmainīties ar šādu izmēģinājuma projektu un nolīgumu paraugpraksi un tajos gūto pieredzi un pilnvērtīgi izmantot šajā ziņā pieejamo Savienības finansējumu, jo īpaši no Iekšējās drošības fonda, kas izveidots ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/1149 ⁽³⁾.
- (6) Informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm noziedzīgu nodarījumu novēršanas un atklāšanas nolūkā reglamentē Konvencija, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas nolīgumu ⁽⁴⁾ un kas pieņemta 1990. gada 19. jūnijā, jo īpaši tās 39. un 46. pants. Ar Padomes Pamatlēmumu 2006/960/TI ⁽⁵⁾ tika daļēji aizstāti minētie noteikumi un ieviesti jauni noteikumi par informācijas un izlūkdatu apmaiņu starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm.
- (7) Izvērtējumos, tostarp tajos, kas sagatavoti saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1053/2013 ⁽⁶⁾, ir norādīts, ka Pamatlēmums 2006/960/TI nav pietiekami skaidrs un nenodrošina pienācīgu un ātru attiecīgās informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm. Izvērtējumos ir arī norādīts, ka minētais pamatlēmums praksē tiek maz izmantots, daļēji tāpēc, ka praksē nav skaidri nošķirta darbības joma Konvencijai, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un darbības joma minētajam pamatlēmumam.
- (8) Tādēļ būtu jāatjaunina spēkā esošais tiesiskais regulējums, lai novērstu neatbilstības un izstrādātu skaidrus un saskaņotus noteikumus, kas atvieglotu un nodrošinātu pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu starp dažādu dalībvalstu kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, un lai kompetentās tiesībsardzības iestādes varētu pielāgoties strauji mainīgajam un aizvien daudzveidīgākajam organizētās noziedzības raksturam, tostarp globalizācijas un sabiedrības digitalizācijas kontekstā.

⁽²⁾ Padomes Ieteikums (ES) 2022/915 (2022. gada 9. jūnijs) par operatīvo tiesībsardzības sadarbību (OV L 158, 13.6.2022., 53. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2021/1149 (2021. gada 7. jūlijs) par Iekšējās drošības fonda izveidi (OV L 251, 15.7.2021., 94. lpp.).

⁽⁴⁾ Konvencija, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu (1985. gada 14. jūnijs) starp Beniluksa Ekonomikas savienības valstu valdībām, Vācijas Federatīvās Republikas valdību un Francijas Republikas valdību par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām (OV L 239, 22.9.2000., 19. lpp.).

⁽⁵⁾ Padomes Pamatlēmums 2006/960/TI (2006. gada 18. decembris) par Eiropas Savienības dalībvalstu tiesībsardzības iestāžu informācijas un izlūkdatu apmaiņas vienkāršošanu (OV L 386, 29.12.2006., 89. lpp.).

⁽⁶⁾ Padomes Regula (ES) Nr. 1053/2013 (2013. gada 7. oktobris), ar ko izveido izvērtēšanas un uzraudzības mehānismu, lai pārbaudītu Šengenas *acquis* piemērošanu, un ar ko atceļ Izpildu komitejas lēmumu (1998. gada 16. septembris), ar ko izveido Šengenas izvērtēšanas un īstenošanas pastāvīgo komiteju (OV L 295, 6.11.2013., 27. lpp.).

- (9) Jo īpaši šai direktīvai būtu jāaptver informācijas apmaiņa noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā, tādējādi pilnībā aizstājot Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, 39. un 46. pantu, ciktāl tas attiecas uz šādu apmaiņu, un nodrošinot nepieciešamo juridisko noteiktību. Turklāt attiecīgie noteikumi būtu jāvienkāršo un jāprecizē, lai veicinātu to efektīvu piemērošanu praksē.
- (10) Ir jāparedz saskaņoti noteikumi, kas reglamentē šādas saskaņā ar šo direktīvu dalībvalstu veiktas savstarpējās informācijas apmaiņas transversālos aspektus dažādos izmeklēšanas posmos, sākot no kriminālizmeklēšanas datu vākšanas posma līdz kriminālizmeklēšanas posmam. Minētajos noteikumos būtu jāietver informācijas apmaiņa ar policijas un muitas sadarbības centru starpniecību, kuri izveidoti starp divām vai vairākām dalībvalstīm uz divpusēju vai daudzpusēju vienošanos pamata noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā. Tomēr minētajos noteikumos nebūtu jāietver divpusēja informācijas apmaiņa ar trešām valstīm. Šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem nebūtu jāietekmē to Savienības tiesību aktu noteikumu piemērošana, kuri attiecas uz īpašām sistēmām vai regulējumiem šādai informācijas apmaiņai, piemēram, saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulām (ES) 2016/794 ⁽⁷⁾, (ES) 2018/1860 ⁽⁸⁾, (ES) 2018/1861 ⁽⁹⁾ un (ES) 2018/1862 ⁽¹⁰⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvām (ES) 2016/681 ⁽¹¹⁾ un (ES) 2019/1153 ⁽¹²⁾ un Padomes Lēmumiem 2008/615/TI ⁽¹³⁾ un 2008/616/TI ⁽¹⁴⁾.
- (11) “Noziedzīgs nodarījums” ir autonomas Savienības tiesību aktu jēdziens, kā to interpretējusi Eiropas Savienības Tiesa. Šajā direktīvā, lai efektīvi apkarotu noziedzību, “noziedzīgs nodarījums” būtu jāsaprot kā jebkura rīcība, kas ir sodāma saskaņā ar tās dalībvalsts krimināltiesībām, kura saņem informāciju vai nu pēc pieprasījuma, vai arī pēc savas iniciatīvas saskaņā ar šo direktīvu, neatkarīgi no soda, ko var piemērot minētajā dalībvalstī, un neatkarīgi no tā, vai rīcība ir sodāma arī saskaņā ar tās dalībvalsts krimināltiesībām, kura sniedz informāciju, neskarot šajā direktīvā izklāstītos informācijas pieprasījumu atteikuma iemeslus.
- (12) Šī direktīva neskar Konvenciju, kas izstrādāta, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienību K3. pantu, par muitas pārvalžu savstarpēju palīdzību un sadarbību ⁽¹⁵⁾ (Neapoles II konvencija).
- (13) Šo direktīvu nepiemēro informācijas apstrādei tādās darbībās, kuras ir ārpus Savienības tiesību aktu darbības jomas, tāpēc darbības, kas attiecas uz valsts drošību, neietilpst šīs direktīvas darbības jomā.

⁽⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/794 (2016. gada 11. maijs) par Eiropas Savienības Aģentūru tiesībsardzības sadarbībai (Eiropolu) un ar kuru aizstāj un atceļ Padomes Lēmumus 2009/371/TI, 2009/934/TI, 2009/935/TI, 2009/936/TI un 2009/968/TI (OV L 135, 24.5.2016., 53. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1860 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas informācijas sistēmas izmantošanu to trešo valstu valstspiederīgo atgriešanai, kuri dalībvalstīs uzturas nelikumīgi (OV L 312, 7.12.2018., 1. lpp.).

⁽⁹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1861 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas Informācijas sistēmas (SIS) izveidi, darbību un izmantošanu robežpārbaudē jomā un ar kuru groza Konvenciju, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, un groza un atceļ Regulu (EK) Nr. 1987/2006 (OV L 312, 7.12.2018., 14. lpp.).

⁽¹⁰⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1862 (2018. gada 28. novembris) par Šengenas Informācijas sistēmas (SIS) izveidi, darbību un izmantošanu policijas sadarbībā un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās un ar ko groza un atceļ Padomes Lēmumu 2007/533/TI un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1986/2006 un Komisijas Lēmumu 2010/261/ES (OV L 312, 7.12.2018., 56. lpp.).

⁽¹¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/681 (2016. gada 27. aprīlis) par pasažieru datu reģistra (PDR) datu izmantošanu teroristu nodarījumu un smagu noziegumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai un saukšanai pie atbildības par tiem (OV L 119, 4.5.2016., 132. lpp.).

⁽¹²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/1153 (2019. gada 20. jūnijs), ar ko paredz noteikumus, lai atvieglotu finanšu un citas informācijas izmantošanu noteiktu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai, izmeklēšanai vai kriminālvajāšanai par tiem, un ar ko atceļ Padomes Lēmumu 2000/642/TI (OV L 186, 11.7.2019., 122. lpp.).

⁽¹³⁾ Padomes Lēmums 2008/615/TI (2008. gada 23. jūnijs) par pārrobežu sadarbības pastiprināšanu, jo īpaši apkarojot terorismu un pārrobežu noziedzību (OV L 210, 6.8.2008., 1. lpp.).

⁽¹⁴⁾ Padomes Lēmums 2008/616/TI (2008. gada 23. jūnijs) par to, kā īstenot Lēmumu 2008/615/TI par pārrobežu sadarbības pastiprināšanu, jo īpaši – apkarojot terorismu un pārrobežu noziedzību (OV L 210, 6.8.2008., 12. lpp.).

⁽¹⁵⁾ OV C 24, 23.1.1998., 2. lpp.

- (14) Šī direktīva nereglamentē informācijas sniegšanu un izmantošanu kā pierādījumu tiesvedībā. Proti, tā nebūtu jāinterpretē kā tāda, kas paredz tiesības izmantot saskaņā ar šo direktīvu sniegto informāciju kā pierādījumu, un līdz ar to tā neskar piemērojamos tiesību aktos paredzētās prasības saņemt piekrišanu no dalībvalsts, kas sniedz informāciju šādai izmantošanai. Šī direktīva neskar Savienības tiesību aktus par pierādījumiem, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu par Eiropas elektronisko pierādījumu sniegšanas un saglabāšanas rīkojumiem elektronisko pierādījumu gūšanai kriminālprocesā un par brīvības atņemšanas soda izpildi pēc kriminālprocesa, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/41/ES⁽¹⁶⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva, ar ko paredz saskaņotus noteikumus nozīmēto uzņēmumu nozīmēšanai un juridisko pārstāvju iecelšanai ar mērķi iegūt elektroniskus pierādījumus kriminālprocesā. Līdz ar to dalībvalstīm, kas sniedz informāciju, būtu jāļauj informācijas sniegšanas laikā vai pēc tam piekrist minētās informācijas izmantošanai par pierādījumu tiesvedībā, – kaut arī tām saskaņā ar šo direktīvu nav pienākuma to darīt, – tostarp izmantojot instrumentus, kas paredzēti tiesu iestāžu sadarbībai starp dalībvalstīm, ja tas nepieciešams saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (15) Uz visu informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu būtu jāattiecinā pieci vispārīgi principi, proti, pieejamības, līdzvērtīgas piekļuves, konfidencialitātes, datu piederības un datu ticamības principi. Lai gan minētie principi neskar konkrētākus šīs direktīvas noteikumus, pēc tiem attiecīgos gadījumos būtu jāvadās, interpretējot un piemērojot šo direktīvu. Pirmkārt, pieejamības princips būtu jāsaprot kā norāde, ka attiecīgajai informācijai, kas pieejama vienas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, pēc iespējas lielākā mērā vajadzētu būt pieejamai arī citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm. Tomēr šim principam nebūtu jāietekmē to konkrēto šīs direktīvas noteikumu piemērošana, kuri pamatotos gadījumos ierobežo informācijas pieejamību, piemēram, to, ka tiek piemēroti noteikumi par informācijas pieprasījumu atteikšanas pamatojumu un tiesas atļaujām vai ka tiek piemērots pienākums iegūt tās dalībvalsts vai trešās valsts piekrišanu, kura sākotnēji sniedza informāciju, pirms notika apmaiņa ar šo informāciju. Otrkārt, saskaņā ar līdzvērtīgas piekļuves principu dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm piekļuve informācijai būtībā ir tāda pati, proti, ne stingrāka un ne mazāk stingra kā tās pašas dalībvalsts vienotā kontaktpunkta un kompetento tiesībsardzības iestāžu piekļuve minētajai informācijai, ievērojot šīs direktīvas konkrētos noteikumus. Treškārt, saskaņā ar konfidencialitātes principu dalībvalstīm ir jāievēro citu valstu noteikumi konfidencialitātes jomā, apstrādājot informāciju, kas apzīmēta kā konfidenciāla un kas sniegta to vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, nodrošinot līdzīgu konfidencialitātes līmeni saskaņā ar valsts tiesību aktu noteikumiem konfidencialitātes jomā. Ceturtkārt, saskaņā ar datu piederības principu informācija, kas sākotnēji iegūta no citas dalībvalsts vai trešās valsts, būtu jāsniedz tikai ar minētās dalībvalsts vai trešās valsts piekrišanu un saskaņā ar tās noteiktajiem nosacījumiem. Piektkārt, saskaņā ar datu uzticamības principu personas dati, par kuriem konstatēts, ka tie ir neprecīzi, nepilnīgi vai vairs nav aktuāli, būtu attiecīgi jādzēš vai jālabo vai šo datu apstrāde būtu jāierobežo, un minēto datu saņēmēji par to būtu nekavējoties jāinformē.
- (16) Lai sasniegtu mērķi atvieglot un nodrošināt pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm, šai direktīvai būtu jāparedz iespēja dalībvalstīm iegūt informāciju, adresējot informācijas pieprasījumu citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam saskaņā ar konkrētām skaidrām, vienkāršotām un saskaņotām prasībām. Attiecībā uz informācijas pieprasījumu saturu, neskarot vajadzību izvērtēt katru gadījumu atsevišķi, šajā direktīvā jo īpaši būtu izsmelši un pietiekami detalizēti jāprecizē situācijas, kad informācijas pieprasījumi ir uzskatāmi par steidzamiem, un norādīts, kāds paskaidrojumu minimums tajos būtu jāietver un kādā valodā tie ir iesniedzami.
- (17) Lai gan jebkurā gadījumā katras dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam būtu jāspēj iesniegt informācijas pieprasījumus citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, elastības labad būtu jāļauj dalībvalstīm papildus noteikt dažas savas kompetentās tiesībsardzības iestādes, kas varētu iesaistīties Eiropas sadarbībā, par izraudzītajām tiesībsardzības iestādēm, kuru uzdevums būtu iesniegt šādus pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem. Katrai dalībvalstij būtu jāiesniedz Komisijai savu izraudzīto tiesībsardzības iestāžu saraksts. Dalībvalstīm būtu jāinformē Komisija par jebkādam izmaiņām minētajā sarakstā. Komisijai šie saraksti būtu

⁽¹⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/41/ES (2014. gada 3. aprīlis) par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu krimināllietās (OV L 130, 1.5.2014., 1. lpp.).

jāpublicē tiešsaistē. Tomēr, lai vienotie kontaktpunkti varētu veikt šajā direktīvā paredzētās koordinēšanas funkcijas, ir nepieciešams, lai gadījumā, ja dalībvalsts nolemj atļaut dažām savām kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, kas iesaistītas Eiropas sadarbībā, iesniegt informācijas pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem, minētā dalībvalsts informētu savu vienoto kontaktpunktu par visiem izejošajiem informācijas pieprasījumiem un visiem ar tiem saistītajiem paziņojumiem, vienmēr nosūtot vienotajam kontaktpunktam to kopijas. Dalībvalstīm būtu jācenšas līdz minimumam ierobežot personas datu nepamatotu dublēšanos.

- (18) Lai nodrošinātu vienotajam kontaktpunktam iesniegto informācijas pieprasījumu ātru apstrādi, ir vajadzīgi termiņi. Termiņiem vajadzētu būt skaidriem un samērīgiem, un tajos būtu jāņem vērā, vai informācijas pieprasījums ir uzskatāms par steidzamu un vai pieprasījums attiecas uz tieši pieejamu informāciju vai netieši pieejamu informāciju. Lai nodrošinātu piemērojamo termiņu ievērošanu, vienlaikus pieļaujot zināmu elastību, gadījumos, kad tas ir objektīvi pamatoti, izņēmuma kārtā būtu jāļauj atkāpties no minētajiem termiņiem tikai tad, ja un ciktāl pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai tiesu iestādei ir nepieciešams papildu laiks lēmuma pieņemšanai par nepieciešamās tiesas atļaujas piešķiršanu. Šāda vajadzība var rasties, piemēram, informācijas pieprasījumā minēto jautājumu plašā tvēruma vai sarežģītības dēļ. Lai, ciktāl iespējams, nodrošinātu, ka netiek palaistas garām steidzami īstenojamas iespējas rīkoties konkrētos gadījumos, pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij būtu jāsniedz visa pieprasītā informācija, tiklīdz tā ir vienotā kontaktpunkta rīcībā, pat ja šī informācija nav vienīgā pieejamā informācija, kas attiecas uz pieprasījumu. Pārējā pieprasītā informācija pēc tam būtu jāsniedz tiklīdz tā ir vienotā kontaktpunkta rīcībā.
- (19) Vienotajiem kontaktpunktiem būtu jānovērtē, vai pieprasītā informācija ir nepieciešama un samērīga, lai sasniegtu šīs direktīvas mērķus, un vai pieprasījuma pamatā esošo objektīvo iemeslu skaidrojums ir pietiekami skaidrs un detalizēts, lai izvairītos no nepamatotas informācijas sniegšanas vai nesamērīga informācijas apjoma sniegšanas.
- (20) Izņēmuma gadījumos dalībvalstij varētu būt objektīvs pamats atteikt vienotajam kontaktpunktam iesniegto informācijas pieprasījumu. Lai nodrošinātu ar šo direktīvu izveidotās sistēmas efektīvu darbību, pilnībā ievērojot tiesiskumu, minētie gadījumi būtu jāparedz izsmelši un jāinterpretē šauri. Tomēr šajā direktīvā izklāstītajos noteikumos ir īpaši uzsvērti nepieciešamības un proporcionalitātes principi, tādējādi nodrošinot aizsardzības pasākumus pret jebkādu informācijas pieprasījumu ļaunprātīgu izmantošanu, tostarp gadījumos, kad tas radītu acīmredzamus pamattiesību pārkāpumus. Tāpēc dalībvalstīm, apliecinot, ka tās parasti rīkojas ar pienācīgu rūpību, vienmēr būtu jāpārbauda tām saskaņā ar šo direktīvu iesniegto pieprasījumu atbilstība nepieciešamības un proporcionalitātes principiem un jāsniedz atteikums tiem pieprasījumiem, kurus tās uzskata par neatbilstīgiem. Ja pieprasījuma atteikšanas iemesli attiecas tikai uz daļu pieprasītās informācijas, pārējā informācija būtu jāsniedz šajā direktīvā noteiktajos termiņos. Lai nepieļautu nevajadzīgus informācijas pieprasījumu atteikumus, attiecīgi pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai izraudzītajai tiesībsardzības iestādei pēc pieprasījuma būtu jāsniedz precizējumi vai jānorāda specifikācijas, kas vajadzīgas, lai apstrādātu informācijas pieprasījumu. Piemērojamie termiņi būtu jāaptur no brīža, kad pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienotais kontaktpunkts vai attiecīgā gadījumā tās izraudzītā tiesībsardzības iestāde ir saņēmusi pieprasījumu sniegt precizējumus vai norādīt specifikācijas. Tomēr iespējai pieprasīt precizējumus vai specifikācijas vajadzētu būt tikai tad, ja precizējumi vai specifikācijas ir objektīvi nepieciešami un samērīgi, jo pretējā gadījumā informācijas pieprasījums būtu jāatsaka, pamatojoties uz kādu no šajā direktīvā uzskaitītajiem iemesliem. Efektīvas sadarbības interesēs tāpat būtu jāsauglabā iespēja pieprasīt vajadzīgos precizējumus vai specifikācijas arī citās situācijās, tomēr neapsturot termiņus.
- (21) Lai nodrošinātu vajadzīgo elastību un ņemot vērā operatīvās vajadzības, kas praksē var atšķirties, šajā direktīvā līdz ar vienotajiem kontaktpunktiem iesniedzamiem informācijas pieprasījumiem būtu jāparedz divi citi informācijas apmaiņas veidi. Pirmais no tiem ir spontāna informācijas sniegšana, kad vienotais kontaktpunkts vai kompetentā tiesībsardzības iestāde informāciju citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajai tiesībsardzības iestādei sniedz bez iepriekšēja pieprasījuma, proti, tā ir informācijas sniegšana pēc savas iniciatīvas. Otrais ir informācijas sniegšana vai nu pēc vienotā kontaktpunkta, vai arī pēc kompetentās tiesībsardzības iestādes informācijas pieprasījuma, kuru tā iesniegusi tieši citas dalībvalsts kompetentajai tiesībsardzības iestādei. Attiecībā uz abiem informācijas apmaiņas veidiem šajā direktīvā ir noteikts tikai ierobežots minimālo prasību skaits, konkrēti, par to, kā tiek informēti konkrēti vienotie kontaktpunkti un – saistībā ar informācijas sniegšanu pēc savas

iniciatīvas – kādās situācijās informācija ir jāsniedz un kāda valoda jāizmanto. Minētās prasības būtu jāpiemēro arī situācijās, kad kompetentā tiesībsardzības iestāde informē savas dalībvalsts vienoto kontaktpunktu, lai minēto informāciju sniegtu citai dalībvalstij, piemēram, ja ir jāievēro šajā direktīvā izklāstītie noteikumi par valodu, kura jāizmanto informācijas sniegšanai.

- (22) Prasība par iepriekšēju tiesas atļauju informācijas sniegšanai, ja tā ir noteikta valstu tiesību aktos, ir svarīgs aizsardzības pasākums, kas būtu jāīsteno. Tomēr dalībvalstu tiesību sistēmas šajā ziņā ir atšķirīgas, un šī direktīva nebūtu jāinterpretē kā tāda, kas skar valstu tiesību aktos paredzētos noteikumus un nosacījumus par iepriekšējām tiesas atļaujām, izņemot prasību, ka informācijas apmaiņa valsts iekšienē un informācijas apmaiņa starp dalībvalstīm notiek līdzvērtīgi gan pēc būtības, gan procesuālā ziņā. Turklāt, lai līdz minimumam samazinātu jebkādu kavēšanos un sarežģījumus saistībā ar šādas prasības piemērošanu, vienotajam kontaktpunktam vai attiecīgi kompetentās tiesu iestādes dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai attiecīgā gadījumā tās kompetentajām tiesībsardzības iestādēm būtu jāveic visi praktiskie un juridiskie pasākumi, attiecīgā gadījumā sadarbojoties ar pieprasījumā iesniedzējas dalībvalsts vienoto kontaktpunktu vai izraudzīto tiesībsardzības iestādi, lai pēc iespējas ātrāk iegūtu tiesas atļauju. Lai gan šīs direktīvas juridiskais pamats attiecas tikai uz tiesībsardzības sadarbību saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 87. panta 2. punkta a) apakšpunktu, šī direktīva varētu būt nozīmīga tiesu iestādēm.
- (23) Ir īpaši svarīgi, lai saistībā ar jebkādu informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu būtu nodrošināta Savienības tiesību aktos paredzētā personas datu aizsardzība. Šajā nolūkā jebkādi personas datu apstrādei, ko vienotais kontaktpunkts vai kompetentā tiesībsardzības iestāde veic saskaņā ar šo direktīvu, būtu jānotiek, pilnībā ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2016/680 ⁽¹⁷⁾. Saskaņā ar Regulu (ES) 2016/794 Eiropas Savienības Aģentūrai tiesībsardzības sadarbībai (Eiropols) dati jāapstrādā atbilstīgi minētās regulas noteikumiem. Šī direktīva minēto direktīvu un minēto regulu neskar. Jo īpaši būtu jāprecizē, ka personas datiem, ar kuriem apmainās vienotie kontaktpunkti un kompetentās tiesībsardzības iestādes, arī turpmāk jāaprobežojas ar Regulas (ES) 2016/794 II pielikuma B iedaļā uzskaitītajām datu kategorijām pa atsevišķām datu subjektu kategorijām. Attiecīgi būtu skaidri jānošķir dati par aizdomās turētajām personām un dati par lieciniekiem, cietušajiem vai personām, kas pieder pie citām grupām, uz kurām attiecas stingrāki ierobežojumi. Turklāt, ciktāl iespējams, visi šādi personas dati būtu jānošķir pēc to precizitātes un ticamības pakāpes. Lai nodrošinātu precizitāti un ticamību, fakti būtu jānošķir no personiskiem vērtējumiem. Vienotajiem kontaktpunktiem vai attiecīgā gadījumā kompetentajām tiesībsardzības iestādēm informācijas pieprasījumi saskaņā ar šo direktīvu būtu jāapstrādā pēc iespējas ātrāk, lai nodrošinātu personas datu precizitāti un ticamību, izvairītos no nevajadzīgas datu dublēšanās un samazinātu risku, ka dati kļūst neaktuāli vai tiem vairs nav pieejami. Ja izrādās, ka personas dati ir nepareizi, tie būtu jālabo vai jādzēš vai to apstrāde būtu nekavējoties jāierobežo.
- (24) Lai vienotie kontaktpunkti pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas varētu pienācīgi un ātri sniegt informāciju, ir svarīgi, lai kompetentās tiesībsardzības iestādes cita citu saprastu. Visai informācijas apmaiņai, tostarp pieprasītās informācijas sniegšanai, informācijas pieprasījumu atteikumiem, tostarp šādu atteikumu iemesliem, un attiecīgā gadījumā pieprasījumiem sniegt precizējumus vai norādīt specifikācijas un sniegtajiem precizējumiem vai norādītajām specifikācijām, kas attiecas uz konkrētu pieprasījumu, vajadzētu būt valodā, kurā pieprasījums tika iesniegts. Tādēļ, lai nepieļautu, ka valodas barjeru dēļ kavējas pieprasītās informācijas sniegšana, un lai ierobežotu tulkošanas izmaksas, dalībvalstīm būtu jāizveido saraksts ar vienu vai vairākām valodām, kurās var vērsties pie to vienotā kontaktpunkta un kurās tas var sazināties. Tiesībsardzības sadarbības jomā Savienībā angļu valoda ir plaši saprotama un praksē lietota valoda, tāpēc tā būtu jāiekļauj minētajā sarakstā. Dalībvalstīm minētais saraksts, kā arī jebkādi tā atjauninājumi būtu jāiesniedz Komisijai. Komisijai būtu tiešaistē jāpublicē minēto sarakstu apkopojums.

⁽¹⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/680 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi, ko veic kompetentās iestādes, lai novērstu, izmeklētu, atklātu noziedzīgus nodarījumus vai sauktu pie atbildības par tiem vai izpildītu kriminālsodus, un par šādu datu brīvu apriti, ar ko atceļ Padomes Pamatlēmumu 2008/977/TI (OV L 119, 4.5.2016., 89. lpp.).

- (25) Tiecoties garantēt Eiropas iedzīvotājiem drošību un stabilitāti, ir īpaši būtiski, lai Eiropola rīcībā būtu nepieciešamā informācija, kas ļauj tam pildīt savu Savienības kriminālizmeklēšanas informācijas centra lomu, atbalstot kompetentās tiesībsardzības iestādes. Tādēļ, ja starp dalībvalstīm notiek informācijas apmaiņa, neatkarīgi no tā, vai tā notiek saskaņā ar informācijas pieprasījumu, kas sniegts vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajai tiesībsardzības iestādei, vai arī to ir iesniedzis vienotais kontaktpunkts vai kompetentā tiesībsardzības iestāde pēc savas iniciatīvas, katrā konkrētajā gadījumā atsevišķi būtu jāizvērtē, vai saskaņā ar šo direktīvu iesniegtā informācijas pieprasījuma vai informācijas, ar ko notikusi apmaiņa saskaņā ar šo direktīvu, kopija būtu jānosūta Eiropolam atbilstīgi Regulas (ES) 2016/794 7. panta 6. punktam, ja ir runa par noziedzīgu nodarījumu, kas ietilpst Eiropola mērķu darbības jomā. Šādi novērtējumi būtu jāveic, pamatojoties uz Regulā (ES) 2016/794 izklāstītajiem Eiropola mērķiem, ciktāl tas attiecas uz noziedzīgā nodarījuma tvērumu. Nebūtu jānosaka dalībvalstīm pienākums nosūtīt Eiropolam informācijas pieprasījuma vai informācijas, ar ko notikusi apmaiņa, kopiju, ja tas būtu pretrunā ar attiecīgās dalībvalsts būtiskām drošības interesēm, ja tas apdraudētu notiekošas izmeklēšanas veiksmīgu iznākumu vai personas drošību vai ja tādējādi tiktu izpausta informācija, kas attiecas uz organizācijām vai konkrētām izlūkošanas darbībām valsts drošības jomā. Turklāt saskaņā ar datu piederības principu un neskarot Regulā (ES) 2016/794 paredzēto pienākumu noteikt Eiropola veiktās informācijas apstrādes nolūku un ierobežojumus, informācija, kas sākotnēji iegūta no citas dalībvalsts vai trešās valsts, būtu jāsniedz Eiropolam tikai tad, ja minētā dalībvalsts vai trešā valsts ir devusi piekrišanu. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka to vienoto kontaktpunktu un kompetento tiesībsardzības iestāžu darbinieki tiek pienācīgi atbalstīti un apmācīti, lai ātri un precīzi noteiktu, kāda informācija, ar kuru apmainās saskaņā ar šo direktīvu, ietilpst Eiropola darbības jomā un ir nepieciešama tā mērķu sasniegšanai.
- (26) Būtu jānovērš problēma, kas saistīta ar tiesībsardzības informācijas pārsūtīšanai starp dalībvalstīm izmantoto saziņas kanālu paplašināšanos, jo tas kavē pienācīgu un ātru šādas informācijas apmaiņu un palielina ar personas datu drošību saistītos riskus. Tādēļ būtu jānosaka, ka drošas informācijas apmaiņas tīkla lietojumprogramma (SIENA), ko saskaņā ar Regulu (ES) 2016/794 pārvalda un izstrādā Eiropols, ir obligāti jāizmanto visiem sūtījumiem un paziņojumiem saskaņā ar šo direktīvu, tostarp informācijas pieprasījumu nosūtīšanai vienotajiem kontaktpunktiem un tieši kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, informācijas sniegšanai saskaņā ar šādiem pieprasījumiem un vienoto kontaktpunktu un kompetento tiesībsardzības iestāžu pēc savas iniciatīvas veiktai informācijas sniegšanai, paziņojumiem par informācijas pieprasījumu atteikumiem, precizējumiem un specifiskajām, kā arī informācijas pieprasījumu vai informācijas kopiju nosūtīšanai vienotajiem kontaktpunktiem un Eiropolam. Šajā nolūkā visiem vienotajiem kontaktpunktiem un visām kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, kas varētu būt iesaistītas informācijas apmaiņā, vajadzētu būt tieši savienotām ar SIENA. Lai ātras reaģēšanas vienības policijas darbinieki, piemēram, policijas darbinieki, kas iesaistīti meklēšanā esošu personu izsekošanas operācijās, varētu izmantot SIENA, tai vajadzības gadījumā būtu jādarbojas arī mobilajās ierīcēs. Šajā ziņā būtu jāparedz īss pārejas periods, lai būtu iespējams pilnībā ieviest SIENA, jo dažās dalībvalstīs būs jāmaina spēkā esošā kārtība un būs nepieciešama minētā personāla apmācība. Lai ņemtu vērā ikdienas darba realitāti un nekavētu labu sadarbību starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai atļaut savam vienotajam kontaktpunktam vai savām kompetentajām tiesībsardzības iestādēm ierobežotā skaitā pamatotu situāciju izmantot citu drošu saziņas kanālu. Ja dalībvalstis informācijas pieprasījuma steidzamības dēļ atļauj savam vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm izmantot citu saziņas kanālu, tām, ja tas ir praktiski iespējams un saskan ar operatīvajām vajadzībām, būtu jāatgriežas pie SIENA izmantošanas pēc tam, kad situācija vairs nav steidzama. SIENA nebūtu obligāti jāizmanto iekšējai informācijas apmaiņai dalībvalstī.
- (27) Lai vienkāršotu, atvieglotu un labāk pārvaldītu informācijas plūsmas, katrai dalībvalstij būtu jāizveido vai jāizraugās vienotais kontaktpunkts. Būtu jānosaka, ka vienoto kontaktpunktu kompetencē ir saskaņā ar šo direktīvu veiktas informācijas apmaiņas koordinēšana un sekmēšana. Katrai dalībvalstij būtu jāpaziņo Komisijai par sava vienotā kontaktpunkta izveidi vai izraudzīšanos un jebkādam tā izmaiņām. Komisijai minētie paziņojumi un jebkādi to atjauninājumi būtu jāpublicē. Vienotajiem kontaktpunktiem, reaģējot uz pieaugošo nepieciešamību kopīgi apkarot pārobežu noziedzību, piemēram, narkotiku tirdzniecību, kibernetizāciju, cilvēku tirdzniecību un terorismu, jo īpaši būtu jāpalīdz mazināt šķēršļus informācijas plūsmām, kuru iemesls ir kompetento tiesībsardzības iestāžu savstarpējās saziņas sadrumstalotība. Lai vienotie kontaktpunkti varētu efektīvi pildīt savas koordinēšanas funkcijas attiecībā uz pārobežu informācijas apmaiņu tiesībsardzības nolūkos saskaņā ar šo direktīvu, būtu tiem jāuztic vairāki konkrēti minimālie uzdevumi un būtu tiem jānodrošina noteiktas minimālās spējas.

- (28) Būtu jānodrošina, ka vienotajiem kontaktpunktiem ir piekļuve visai savā dalībvalstī pieejamajai informācijai, cita starpā arī lietotājdraudzīga piekļuve visām attiecīgajām Savienības un starptautiskajām datubāzēm un platformām kārtībā, kāda ir noteikta piemērojamos Savienības un valsts tiesību aktos. Lai varētu izpildīt šīs direktīvas prasības, jo īpaši attiecībā uz termiņiem, būtu jānodrošina vienotajiem kontaktpunktiem pietiekami resursi budžeta un personāla ziņā, tostarp pietiekamas tulkošanas spējas, un tiem būtu jādarbojas visu diennakti. Šajā ziņā kontaktpunktu lietderību un efektivitāti varētu palielināt, ja to rīcībā būtu atbalsta dienests, kas spētu atlasīt, apstrādāt un novirzīt ienākošos informācijas pieprasījumus. Vienoto kontaktpunktu rīcībā vienmēr vajadzētu būt arī tiesu iestādēm, kas ir kompetentas piešķirt nepieciešamās tiesas atļaujas. Praksē to var īstenot, piemēram, nodrošinot šādu tiesu iestāžu fizisku klātbūtni vienotā kontaktpunkta telpās vai to funkcionālu pieejamību vai nu vienotā kontaktpunkta telpās, vai arī tieši pēc izsaukuma.
- (29) Lai vienotie kontaktpunkti varētu efektīvi veikt koordinēšanas funkcijas saskaņā ar šo direktīvu, to sastāvā vajadzētu būt minēto kompetento tiesībsardzības iestāžu darbiniekiem, kuru iesaistīšanās ir nepieciešama, lai nodrošinātu pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu atbilstīgi šai direktīvai. Lai gan katra dalībvalsts pati lemj par konkrētu organizāciju un sastāvu, kas vajadzīgs minētās prasības izpildei, vienotajos kontaktpunktos varētu būt pārstāvētas policijas, muitas un citas kompetentās tiesībsardzības iestādes, kuras ir atbildīgas par noziedzīgu nodarījumu novēršanu, atklāšanu vai izmeklēšanu, un iespējamie reģionālo un divpusējo biroju kontaktpunkti, piemēram, sadarbības koordinatori un atašeji, kas piekomandēti vai norīkoti darbā citās dalībvalstīs, kā arī attiecīgās Savienības tiesībsardzības aģentūras, piemēram, Eiropols. Tomēr efektīvas koordinācijas labad vienoto kontaktpunktu sastāvā vajadzētu būt vismaz ar attiecīgo Savienības tiesību aktu vai starptautisko nolīgumu izveidotās Eiropola valsts vienības, SIRENE biroja un Interpola nacionālā centrālā biroja pārstāvjiem neatkarīgi no tā, ka šo direktīvu nepiemēro informācijas apmaiņai, ko īpaši reglamentē minētie Savienības tiesību akti.
- (30) Ņemot vērā īpašās vajadzības, kas aktuālas pārrobežu tiesībsardzības sadarbībai, tostarp sensitīvas informācijas apstrādi minētajā kontekstā, ir svarīgi, lai vienoto kontaktpunktu un kompetento tiesībsardzības iestāžu darbiniekiem būtu vajadzīgās zināšanas un prasmes, kas ļauj viņiem likumīgi, efektīvi un rezultatīvi veikt savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu. Konkrēti, būtu jāpievērš vienoto kontaktpunktu darbiniekiem piemēroti un regulāri apmācības kursi gan Savienības, gan valstu līmenī, kuri atbilst viņu profesionālajām vajadzībām un īpašajai pieredzei un atvieglo viņiem šajā direktīvā izklāstīto noteikumu piemērošanai vajadzīgo saziņu ar citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, un jānodrošina viņi šādas apmācības iespējas izmantot. Šajā ziņā īpaša uzmanība būtu jāpievērš datu apstrādes rīku un IT sistēmu pareizai izmantošanai, zināšanu sniegšanai par attiecīgajiem Savienības un valstu tiesiskajiem regulējumiem tieslietu un iekšlietu jomā, īpaši pievēršoties personas datu aizsardzībai, tiesībsardzības sadarbībai un konfidencialas informācijas apstrādei, kā arī valodām, ko attiecīgā dalībvalsts ir norādījusi kā tādas, kurās tās vienotais kontaktpunkts spēj apmainīties ar informāciju, lai palīdzētu pārvarēt valodas barjeru. Lai nodrošinātu šo apmācību, dalībvalstīm vajadzības gadījumā būtu arī jāizmanto Eiropas Savienības Tiesībsardzības apmācības aģentūras (CEPOL), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/2219 ⁽¹⁸⁾, piedāvātie mācību kursi un attiecīgie instrumenti un jāapsver iespēja tiesībsardzības darbiniekiem vienu nedēļu pavadīt Eiropolā, kā arī jāizmanto attiecīgie piedāvājumi, kas nodrošināti saskaņā ar Savienības budžeta finansētām programmām un projektiem, piemēram, CEPOL apmaiņas programmu.
- (31) Papildus tehniskajām prasmēm un juridiskajām zināšanām priekšnosacījumi efektīvai un lietderīgai pārrobežu tiesībsardzības sadarbībai saskaņā ar šo direktīvu ir savstarpēja uzticēšanās un kopīga izpratne. Personiskie kontakti, kas iedibināti kopīgās operācijās un pieredzes apmaiņā, veicina uzticības veidošanos un kopējas Savienības policijas darba kultūras radīšanu. Dalībvalstīm būtu jāapsver iespēja arī rīkot kopīgus mācību kursus un darbinieku apmaiņu, kas vērsta uz zināšanu nodošanu par citu dalībvalstu kompetento tiesībsardzības iestāžu darba metodēm, par pieeju izmeklēšanai un par organizatoriskajām struktūrām.
- (32) Lai panāktu lielāku dalību mācībuursos, kas paredzēti vienoto kontaktpunktu un kompetento tiesībsardzības iestāžu darbiniekiem, dalībvalstis varētu arī apsvērt iespēju nodrošināt īpašus stimulus šiem darbiniekiem.

⁽¹⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/2219 (2015. gada 25. novembris) par Eiropas Savienības Tiesībsardzības apmācības aģentūru (CEPOL) un ar ko aizstāj un atceļ Padomes Lēmumu 2005/681/TI (OV L 319, 4.12.2015., 1. lpp.).

- (33) Lai vienotie kontaktpunkti varētu efektīvi un lietderīgi pildīt visus savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu, jo īpaši attiecībā uz informācijas apmaiņu, tiem ir jāievieš un jāizmanto vienota elektroniska lietu pārvaldības sistēma ar noteiktām minimālajām funkcijām un spējām. Lietu pārvaldības sistēma ir darbplūsmas sistēma, kas ļauj vienotajiem kontaktpunktiem pārvaldīt informācijas apmaiņu. Būtu vēlams, lietu pārvaldības sistēmas izstrādē izmantot universālo ziņojuma formāta standartu, kas izveidots ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2019/818 ⁽¹⁹⁾.
- (34) Personas datu apstrādei lietu pārvaldības sistēmā piemēro Direktīvā (ES) 2016/680 izklāstītos noteikumus. Apstrāde ietver glabāšanu. Skaidrības un personas datu efektīvas aizsardzības labad šajā direktīvā būtu sīkāk jāprecizē minētajā direktīvā izklāstītie noteikumi. Konkrēti, attiecībā uz Direktīvā (ES) 2016/680 noteikto prasību, ka personas dati jāglabā tādā veidā, kas ļauj identificēt datu subjektus ne ilgāk, kā tas ir nepieciešams nolūkiem, kādos personas datus apstrādā, šajā direktīvā būtu jāprecizē, ka tad, ja vienotais kontaktpunkts saņem informāciju, ar kuru apmainās saskaņā ar šo direktīvu un kurā ir ietverti personas dati, vienotajam kontaktpunktam būtu jāglabā personas dati lietu pārvaldības sistēmā tikai tiktāl, cik tas ir nepieciešami un samērīgi, lai tas varētu veikt savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu. Ja tas tā vairs nav, vienotajam kontaktpunktam personas dati no lietu pārvaldības sistēmas būtu neatgriezeniski jādzēš. Lai nodrošinātu, ka personas dati tiek glabāti tikai tik ilgi, cik tas ir nepieciešami un samērīgi, saskaņā ar Direktīvā (ES) 2016/680 izklāstītajiem noteikumiem par glabāšanas un pārskatīšanas termiņiem vienotajam kontaktpunktam būtu regulāri jāizvērtē, vai minētās prasības joprojām ir izpildītas. Šajā nolūkā pirmā izvērtēšana būtu jāveic ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc tam, kad ir pabeigta informācijas apmaiņa saskaņā ar šo direktīvu, proti, brīdī, kad ir sniegts pēdējais informācijas elements vai notikusi pēdējā ar to saistītā saziņa. Tomēr šīs direktīvas prasībām attiecībā uz šādu izvērtēšanu un dzēšanu nebūtu jāskar iespēja valsts iestādēm, kuru kompetencē ir noziedzīgu nodarījumu novēršana, atklāšana un izmeklēšana, glabāt ar savas valsts krimināllietu materiāliem saistītus personas datus saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ievērojot Savienības tiesību aktus, jo īpaši Direktīvu (ES) 2016/680.
- (35) Lai palīdzētu vienotajiem kontaktpunktiem un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm apmainīties ar informāciju saskaņā ar šo direktīvu un lai veicinātu kopīgu Eiropas policijas darba kultūru dalībvalstu starpā, dalībvalstīm būtu jāveicina praktiska sadarbība starp saviem vienotajiem kontaktpunktiem un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm. Konkrēti, Padomei vismaz reizi gadā būtu jāorganizē vienoto kontaktpunktu vadītāju sanāksmes, lai apmainītos ar pieredzi un paraugpraksi attiecībā uz informācijas apmaiņu šīs direktīvas vajadzībām. Cita veida sadarbībā būtu jāiekļauj rokasgrāmatu izstrāde par tiesībsardzības informācijas apmaiņu, valstu faktu lapu sagatavošana par tieši un netieši pieejamu informāciju, dati par vienotajiem kontaktpunktiem, izraudzītajām tiesībsardzības iestādēm un valodu režīmiem vai citu dokumentu sagatavošana par kopīgām procedūrām, ar darbplūsmām saistīto grūtību risināšana, izpratnes veicināšana par attiecīgo tiesisko regulējumu īpatnībām un – attiecīgā gadījumā – attiecīgo vienoto kontaktpunktu sanāksmju organizēšana.
- (36) Lai varētu veikt šīs direktīvas piemērošanai nepieciešamo uzraudzību un izvērtēšanu, būtu jāparedz prasība dalībvalstīm vākt un katru gadu iesniegt Komisijai konkrētus datus par šīs direktīvas īstenošanu. Minētā prasība jo īpaši ir vajadzīga, lai novērstu salīdzināmu datu trūkumu, kuri skaitliskā izteiksmē izsaka attiecīgo pārrobežu informācijas apmaiņu starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, kā arī lai atvieglotu Komisijas pienākumu sniegt ziņojumus par šīs direktīvas īstenošanu. Šim nolūkam nepieciešamie dati būtu automātiski jāģenerē lietu pārvaldības sistēmai un SIENA.

⁽¹⁹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2019/818 (2019. gada 20. maijs), ar ko izveido satvaru ES informācijas sistēmu sadarbībai policijas un tiesu iestāžu sadarbības, patvēruma un migrācijas jomā un groza Regulas (ES) 2018/1726, (ES) 2018/1862 un (ES) 2019/816 (OV L 135, 22.5.2019., 85. lpp.).

- (37) Ņemot vērā pārrobežu noziedzības un terorisma pārrobežu raksturu, dalībvalstīm ir jāpaļaujas citai uz citu, lai novērstu, atklātu vai izmeklētu šādus noziedzīgus nodarījumus. Tā kā šīs direktīvas mērķus, proti, nodrošināt pienācīgas un ātras informācijas plūsmas starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm un Eiropolu, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet rīcības mēroga un iedarbības dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, nosakot kopīgus noteikumus un kopīgu informācijas apmaiņas kultūru, kā arī izmantojot mūsdienīgus rīkus un saziņas kanālus, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību (LES) 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (38) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1725 ⁽²⁰⁾ 42. panta 1. punktu ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, kurš 2022. gada 7. martā sniedza atzinumu.
- (39) Šīs direktīvas pamatā ir vērtības, uz kurām balstās Savienība, kā tās izklāstītas LES 2. pantā, tostarp tiesiskums, brīvība un demokrātija. Tajā ir pilnībā ņemtas vērā pamattiesības, aizsardzības pasākumi un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā ("Harta") atzītie principi, jo īpaši tiesības uz brīvību un drošību, privātās un ģimenes dzīves neaizskaramība un tiesības uz personas datu aizsardzību, kā paredzēts attiecīgi Hartas 6., 7. un 8. pantā, kā arī LESD 16. pantā. Jebkādai personas datu apstrādei saskaņā ar šo direktīvu būtu jāaprobežojas tikai ar to, kas ir absolūti nepieciešami un samērīgi, un šādai apstrādei būtu jānotiek, ievērojot skaidrus nosacījumus un stingras prasības, ar Direktīvu (ES) 2016/680 izveidoto valsts uzraudzības iestāžu un Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja efektīvā uzraudzībā, attiecīgā gadījumā atbilstīgi to konkrētajām pilnvarām.
- (40) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā Nr. 22 par Dānijas nostāju, kurš pievienots LES un LESD, Dānija nepiedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tai šī direktīva nav saistoša un nav jāpiemēro. Tā kā šī direktīva pilnveido Šengenas *acquis*, Dānija saskaņā ar minētā protokola 4. pantu sešu mēnešu laikā pēc tam, kad Padome ir pieņēmusi lēmumu par šo direktīvu, izlemj, vai tā šo direktīvu transponēs savos tiesību aktos.
- (41) Īrija piedalās šajā direktīvā saskaņā ar LES un LESD pievienotā Protokola Nr. 19 par Šengenas *acquis*, kas iekļauts Eiropas Savienības sistēmā, 5. panta 1. punktu un saskaņā ar Padomes Lēmuma 2002/192/EK ⁽²¹⁾ 6. panta 2. punktu.
- (42) Attiecībā uz Islandi un Norvēģiju – saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Savienības Padomi un Islandes Republiku un Norvēģijas Karalisti par šo valstu iesaistīšanos Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un izstrādē ⁽²²⁾ ar šo direktīvu ir pilnveidoti tie Šengenas *acquis* noteikumi, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Padomes Lēmuma 1999/437/EK ⁽²³⁾ 1. panta H punktā.
- (43) Attiecībā uz Šveici – saskaņā ar Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā ⁽²⁴⁾ ar šo direktīvu ir pilnveidoti tie Šengenas *acquis* noteikumi, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta H punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2008/149/TI ⁽²⁵⁾ 3. pantu.

⁽²⁰⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/1725 (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 45/2001 un Lēmumu Nr. 1247/2002/EK (OV L 295, 21.11.2018., 39. lpp.).

⁽²¹⁾ Padomes Lēmums 2002/192/EK (2002. gada 28. februāris) par Īrijas lūgumu piedalīties dažu Šengenas *acquis* noteikumu īstenošanā (OV L 64, 7.3.2002., 20. lpp.).

⁽²²⁾ OV L 176, 10.7.1999., 36. lpp.

⁽²³⁾ Padomes Lēmums 1999/437/EK (1999. gada 17. maijs) par dažiem pasākumiem, lai piemērotu Eiropas Savienības Padomes, Islandes Republikas un Norvēģijas Karalistes Nolīgumu par abu minēto valstu asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un izstrādē (OV L 176, 10.7.1999., 31. lpp.).

⁽²⁴⁾ OV L 53, 27.2.2008., 52. lpp.

⁽²⁵⁾ Padomes Lēmums 2008/149/TI (2008. gada 28. janvāris) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Nolīgumu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā (OV L 53, 27.2.2008., 50. lpp.).

- (44) Attiecībā uz Lihtenšteinu – saskaņā ar Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā ⁽²⁶⁾ ar šo direktīvu ir pilnveidoti tie Šengenas *acquis* noteikumi, kuri attiecas uz jomu, kas minēta Lēmuma 1999/437/EK 1. panta H punktā, to lasot saistībā ar Padomes Lēmuma 2011/349/ES ⁽²⁷⁾ 3. pantu,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU:

I NODAĻA

VISPĀRĪGIE NOTEIKUMI

1. pants

Priekšmets un darbības joma

1. Šajā direktīvā ir paredzēti saskaņoti noteikumi par atbilstīgu un ātru informācijas apmaiņu starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā.

Šajā direktīvā jo īpaši ir paredzēti noteikumi par:

- informācijas pieprasījumiem, ko iesniedz dalībvalstu izveidotajiem vai izraudzītajiem vienotajiem kontaktpunktiem, jo īpaši attiecībā uz šādu pieprasījumu saturu, informācijas sniegšanu saskaņā ar šādiem pieprasījumiem, vienoto kontaktpunktu darba valodām, obligātiem termiņiem pieprasītās informācijas sniegšanai un šādu pieprasījumu atteikuma iemesliem;
- attiecīgās informācijas sniegšanu, ko dalībvalsts veic pēc savas iniciatīvas vienotajiem kontaktpunktiem vai citu dalībvalstu kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, jo īpaši situācijām, kad šāda informācija ir jāsniedz, un veidu, kādā tā ir sniedzama;
- standarta saziņas kanālu, kas jāizmanto visai informācijas apmaiņai saskaņā ar šo direktīvu, un informāciju, kas jāsniedz vienotajiem kontaktpunktiem saistībā ar tiešu informācijas apmaiņu starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm;
- katras dalībvalsts vienotā kontaktpunkta izveidi vai izraudzīšanos un tā organizāciju, uzdevumiem, sastāvu un spējām, tostarp vienotas elektroniskas lietu pārvaldības sistēmas ieviešanu un izmantošanu savu uzdevumu veikšanai saskaņā ar šo direktīvu.

2. Šo direktīvu nepiemēro informācijas apmaiņai starp kompetentajām tiesībsardzības iestādēm tādu noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā, ko konkrēti reglamentē citi Savienības tiesību akti. Neskarot dalībvalstu pienākumus saskaņā ar šo direktīvu vai citiem Savienības tiesību aktiem, tās var pieņemt vai saglabāt noteikumus, kas vēl vairāk atvieglo informācijas apmaiņu ar citu dalībvalstu kompetentajām tiesībsardzības iestādēm noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā, tostarp izmantojot divpusējas vai daudzpusējas vienošanās.

⁽²⁶⁾ OV L 160, 18.6.2011., 21. lpp.

⁽²⁷⁾ Padomes Lēmums 2011/349/ES (2011. gada 7. marts) par to, lai Eiropas Savienības vārdā noslēgtu Protokolu starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu, Šveices Konfederāciju un Lihtenšteinas Firstisti par Lihtenšteinas Firstistes pievienošanos Nolīgumam starp Eiropas Savienību, Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par Šveices Konfederācijas asociēšanu Šengenas *acquis* īstenošanā, piemērošanā un pilnveidošanā, jo īpaši saistībā ar tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās un policijas sadarbību (OV L 160, 18.6.2011., 1. lpp.).

3. Šī direktīva neuzliek dalībvalstīm pienākumu:
- a) iegūt informāciju, izmantojot piespiedu līdzekļus;
 - b) glabāt informāciju vienīgi ar mērķi to sniegt citu dalībvalstu kompetentajām tiesībsardzības iestādēm;
 - c) sniegt informāciju citu dalībvalstu kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, lai to izmantotu kā pierādījumu tiesvedībā.
4. Šī direktīva nerada tiesības izmantot saskaņā ar šo direktīvu sniegto informāciju kā pierādījumu tiesvedībā. Dalībvalsts, kas sniedz informāciju, var piekrist, ka attiecīga informācija tiek izmantota kā pierādījums tiesvedībā.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

- 1) “kompetentā tiesībsardzības iestāde” ir jebkura dalībvalstu policijas, muitas vai cita iestāde, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta īstenot varu un veikt piespiedu pasākumus noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā, vai jebkura iestāde, kas piedalās kopīgās vienībās, kuras izveidotas starp divām vai vairākām dalībvalstīm noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas nolūkā, taču neietver aģentūras vai vienības, kas nodarbojas galvenokārt ar valsts drošības jautājumiem, un sadarbības koordinatorus, kuri norīkoti saskaņā ar Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, 47. pantu;
- 2) “izraudzītā tiesībsardzības iestāde” ir kompetentā tiesībsardzības iestāde, kas ir pilnvarota iesniegt informācijas pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem saskaņā ar 4. panta 1. punktu;
- 3) “smags noziedzīgs nodarījums” ir jebkurš no turpmāk minētajiem nodarījumiem:
 - a) nodarījums, kā minēts Padomes Pamatlēmuma 2002/584/TI 2. panta 2. punktā ⁽²⁸⁾;
 - b) nodarījums, kā minēts Regulas (ES) 2016/794 3. panta 1. vai 2. punktā;
- 4) “informācija” ir jebkāds saturs, kas attiecas uz vienu vai vairākām fiziskām vai juridiskām personām, faktiem vai apstākļiem, kuri ir svarīgi kompetentajām tiesībsardzības iestādēm noziedzīgu nodarījumu novēršanas, atklāšanas vai izmeklēšanas, tostarp kriminālizlūkošanas, uzdevumu izpildes nolūkā saskaņā ar valsts tiesību aktiem;
- 5) “pieejama informācija” ir tieši pieejama informācija un netieši pieejama informācija,
- 6) “tieši pieejama informācija” ir datubāzē glabāta informācija, kas ir tieši pieejama tās dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajai tiesībsardzības iestādei, no kuras informācija tiek pieprasīta;
- 7) “netieši pieejama informācija” ir informācija, ko tās dalībvalsts vienotais kontaktpunkts vai kompetentā tiesībsardzības iestāde, no kuras informācija tiek pieprasīta, var iegūt no citām valsts iestādēm vai no privātām pusēm, kas iedibinātas minētajā dalībvalstī, ja to atļauj valsts tiesību akti un saskaņā ar tiem, neizmantojot piespiedu līdzekļus;
- 8) “personas dati” ir personas dati, kā definēts Direktīvas (ES) 2016/680 3. panta 1. punktā.

⁽²⁸⁾ Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV L 190, 18.7.2002., 1. lpp.).

3. pants

Informācijas apmaiņas principi

Katra dalībvalsts saistībā ar jebkādu informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu nodrošina, ka:

- a) pieejamo informāciju var sniegt citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm ("pieejamības princips");
- b) nosacījumi informācijas pieprasīšanai no citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm un informācijas sniegšanai citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm ir līdzvērtīgi nosacījumiem, ko piemēro, pieprasot un sniedzot līdzīgu informāciju minētās dalībvalsts iekšienē ("līdzvērtīgas piekļuves princips");
- c) tā aizsargā tādu tās vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm sniegtu informāciju, kas ir atzīmēta kā konfidenciāla, saskaņā ar tās valsts tiesību aktos noteiktām prasībām, kuras nodrošina līdzīgu konfidencialitātes līmeni tam, kāds noteikts informācijas sniedzējas dalībvalsts tiesību aktos ("konfidencialitātes princips");
- d) ja pieprasītā informācija sākotnēji ir iegūta no citas dalībvalsts vai trešās valsts, šādu informāciju citai dalībvalstij vai Eiropalam tā sniedz vienīgi ar tās dalībvalsts vai trešās valsts piekrišanu, kas ir sākotnēji sniegusi šo informāciju, un saskaņā ar tās noteiktajiem šīs informācijas izmantošanas nosacījumiem ("datu piederības princips");
- e) personas dati, ar kuriem apmainās saskaņā ar šo direktīvu un par kuriem konstatēts, ka tie ir neprecīzi, nepilnīgi vai vairs nav aktuāli, tiek attiecīgi dzēsti vai laboti vai to apstrāde tiek ierobežota, un ikviens saņēmējs par to tiek nekavējoties informēts ("datu uzticamības princips").

II NODAĻA

INFORMĀCIJAS APMAIŅA AR VIENOTO KONTAKTPUNKTU STARPNIECĪBU

4. pants

Informācijas pieprasījumi vienotajiem kontaktpunktiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas pieprasījumi, ko citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam iesniedz to vienotais kontaktpunkts un, ja to paredz attiecīgās valsts tiesību akti, izraudzītās tiesībsardzības iestādes, atbilst 2.–6. punktā izklāstītajām prasībām.

Dalībvalstis iesniedz Komisijai savu izraudzīto tiesībsardzības iestāžu sarakstu. Ja minētajā sarakstā ir izmaiņas, dalībvalstis par tām informē Komisiju. Komisija publicē tiešsaistē minēto sarakstu apkopojumu un atjaunina to.

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad to izraudzītās tiesībsardzības iestādes iesniedz informācijas pieprasījumu citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, tās vienlaikus nosūta minētā pieprasījuma kopiju savam vienotajam kontaktpunktam.

2. Dalībvalstis var atļaut savām izraudzītajām tiesībsardzības iestādēm, katru gadījumu izskatot atsevišķi, nenosūtīt informācijas pieprasījuma kopiju savam vienotajam kontaktpunktam vienlaikus ar tā iesniegšanu citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam saskaņā ar 1. punktu, ja tas nelabvēlīgi ietekmētu vienu vai vairākas šādas situācijas:

- a) attiecīgajā brīdī notiekošu ļoti sensitīvu izmeklēšanu, kurā informācijas apstrādei ir nepieciešams pienācīgs konfidencialitātes līmenis;
- b) terorisma gadījumus, kas nav saistīti ar ārkārtas vai krīzes pārvarēšanas situācijām;
- c) personas drošību.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas pieprasījumus citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam iesniedz tikai tad, ja ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka:

- a) pieprasītā informācija ir nepieciešama un samērīga, lai sasniegtu 1. panta 1. punkta pirmajā daļā minēto mērķi; un
- b) pieprasītā informācija šai citai dalībvalstij ir pieejama.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka visos informācijas pieprasījumos, kas iesniegti citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, ir norādīts, vai tie ir steidzami, un, ja tie tādi ir, norādīti steidzamības iemesli. Šādus informācijas pieprasījumus uzskata par steidzamiem, ja, ņemot vērā visus attiecīgos faktus un apstākļus attiecīgajā lietā, ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka pieprasītajai informācijai ir viena vai vairākas šādas iezīmes:

- a) tā ir īpaši būtiska, lai novērstu tūlītēju un nopietnu sabiedriskās drošības apdraudējumu dalībvalstī;
- b) tā ir nepieciešama, lai novērstu tūlītēju apdraudējumu personas dzīvībai vai fiziskajai neaizskaramībai;
- c) tā ir nepieciešama, lai pieņemtu lēmumu, kas varētu ietvert brīvības atņemšanai līdzvērtīgu ierobežojošu pasākumu saglabāšanu;
- d) pastāv nenovēršams risks, ka tā zaudēs savu nozīmi, ja netiks sniegta steidzami, un tā tiek uzskatīta par svarīgu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai vai izmeklēšanai.

5. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas pieprasījumi, ko iesniedz citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, ietver visu nepieciešamo detalizēto informāciju, lai tos varētu pienācīgi un ātri apstrādāt saskaņā ar šo direktīvu, tostarp ir iekļauta vismaz šāda informācija:

- a) pieprasītās informācijas specifikācija, kas ir tik detalizēta, ciktāl tas attiecīgajos apstākļos ir pamatoti iespējams;
- b) informācijas pieprasīšanas mērķa apraksts, tostarp faktu apraksts un norāde par pamatā esošo nodarījumu;
- c) objektīvi iemesli, kādēļ tiek uzskatīts, ka pieprasītā informācija ir pieejama pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij;
- d) attiecīgā gadījumā – paskaidrota saistība starp nolūku, kādā informācija tiek pieprasīta, un jebkuru fizisku vai juridisku personu vai vienību, uz kuru informācija attiecas;
- e) attiecīgā gadījumā – iemesli, kādēļ pieprasījums tiek uzskatīts par steidzamu saskaņā ar 4. punktu;
- f) ierobežojumi attiecībā uz pieprasījumā esošās informācijas izmantošanu citiem nolūkiem, nevis tiem, kuriem tā ir iesniegta.

6. Dalībvalstis nodrošina, ka informācijas pieprasījumus citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam iesniedz vienā no valodām, kas iekļautas minētās citas dalībvalsts izveidotajā sarakstā saskaņā ar 11. pantu.

5. pants

Informācijas sniegšana, atbildot uz pieprasījumiem vienotajiem kontaktpunktiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar 4. pantu pieprasīto informāciju to vienotais kontaktpunkts sniedz pēc iespējas drīz un jebkurā gadījumā attiecīgi šādos termiņos:

- a) astoņas stundas – tādu steidzamu pieprasījumu gadījumā, kas attiecas uz tieši pieejamu informāciju;
- b) trīs kalendārās dienas – tādu steidzamu pieprasījumu gadījumā, kas attiecas uz netieši pieejamu informāciju;
- c) septiņas kalendārās dienas – visu citu pieprasījumu gadījumā.

Pirmajā daļā noteiktie termiņi sākas, tiklīdz ir saņemts informācijas pieprasījums.

2. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem atbilstīgi 9. pantam dalībvalsts var sniegt pieprasīto informāciju tikai pēc tiesas atļaujas saņemšanas, minētā dalībvalsts var atkāpties no šā panta 1. punktā noteiktajiem termiņiem tiklīdz, cik tas nepieciešams šādas atļaujas saņemšanai. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts veic abas turpmāk minētās darbības:

- a) nekavējoties informē pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienoto kontaktpunktu vai attiecīgā gadījumā tās izraudzīto tiesībsardzības iestādi par paredzamo kavēšanos, norādot tās ilgumu un iemeslus;
- b) turpmāk informē pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienoto kontaktpunktu vai attiecīgā gadījumā tās izraudzīto tiesībsardzības iestādi un pēc iespējas drīz pēc tiesas atļaujas saņemšanas sniedz pieprasīto informāciju.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts saskaņā ar 4. pantu pieprasīto informāciju pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai attiecīgā gadījumā tās izraudzītajai tiesībsardzības iestādei sniedz valodā, kurā saskaņā ar 4. panta 6. punktu ir iesniegts minētais informācijas pieprasījums.

Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts pieprasītās informācijas kopiju nosūta pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vienlaikus ar pieprasītās informācijas sniegšanu minētās dalībvalsts izraudzītajai tiesībsardzības iestādei.

Dalībvalstis var atļaut savam vienotajam kontaktpunktam, saskaņā ar šo pantu sniedzot informāciju citas dalībvalsts izraudzītajām tiesībsardzības iestādēm, vienlaikus nesūtīt minētās informācijas kopiju minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, ja tas nelabvēlīgi ietekmētu vienu vai vairākas šādas situācijas:

- a) attiecīgajā brīdī notiekošu ļoti sensitīvu izmeklēšanu, kurā informācijas apstrādei ir nepieciešams pienācīgs konfidencialitātes līmenis;
- b) terorisma gadījumus, kas nav saistīti ar ārkārtas vai krīzes pārvarēšanas situācijām;
- c) personas drošību.

6. pants

Informācijas pieprasījumu atteikšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts atsaka sniegt saskaņā ar 4. pantu pieprasīto informāciju tikai tad, ja pastāv kāds no šiem iemesliem:

- a) pieprasītā informācija nav pieejama pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm;
- b) informācijas pieprasījums neatbilst 4. pantā noteiktajām prasībām;
- c) ir atteikta tiesas atļauja, kas nepieciešama atbilstīgi pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem saskaņā ar 9. pantu;
- d) pieprasītā informācija ir personas dati, kas nav tādi personas dati, kuri ietilpst 10. panta b) punktā minētajās personas datu kategorijās;
- e) pieprasītā informācija ir atzīta par neprecīzu, nepilnīgu vai tā vairs nav aktuāla, un to nevar sniegt saskaņā ar Direktīvas (ES) 2016/680 7. panta 2. punktu;
- f) ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka pieprasītās informācijas sniegšana:
 - i) būtu pretrunā vai kaitētu būtiskām pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts nacionālās drošības interesēm;
 - ii) apdraudētu notiekošas noziedzīga nodarījuma izmeklēšanas veiksmīgu iznākumu vai personas drošību;
 - iii) nepamatoti kaitētu juridiskas personas aizsargātām būtiskām interesēm;

g) pieprasījums attiecas uz:

i) noziedzīgu nodarījumu, par kuru saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem paredzētais maksimālais sods ir brīvības atņemšana uz vienu gadu vai mazāk; vai

ii) darbību, kas saskaņā ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem nav noziedzīgs nodarījums;

h) pieprasītā informācija sākotnēji ir iegūta no citas dalībvalsts vai trešās valsts, un minētā dalībvalsts vai trešā valsts nav devusi piekrišanu informācijas sniegšanai.

Dalībvalstis ar pienācīgu rūpību izvērtē, vai to vienotajam kontaktpunktam iesniegtais informācijas pieprasījums atbilst 4. pantā noteiktajām prasībām, jo īpaši to, vai ir klaji pārkāptas pamattiesības.

Jebkurš atteikums apmierināt informācijas pieprasījumu skar tikai to pieprasītās informācijas daļu, uz kuru attiecas pirmajā daļā izklāstītie iemesli, un attiecīgā gadījumā neskar pienākumu sniegt pārējo informācijas daļu saskaņā ar šo direktīvu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts 5. panta 1. punktā noteiktajos termiņos informē pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienoto kontaktpunktu vai attiecīgā gadījumā tās izraudzīto tiesībaizsardzības iestādi par atteikumu apmierināt informācijas pieprasījumu, norādot atteikuma iemeslus.

3. Attiecīgā gadījumā dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai attiecīgā gadījumā tās izraudzītajai tiesībaizsardzības iestādei nekavējoties pieprasa precizējumu vai specifikācijas, kas vajadzīgas, lai apstrādātu informācijas pieprasījumu, kas citādi būtu jānoraida.

Šīs direktīvas 5. panta 1. punktā paredzētos termiņus aptur no brīža, kad pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts vienotais kontaktpunkts vai attiecīgā gadījumā tās izraudzītā tiesībaizsardzības iestāde ir saņēmusi pieprasījumu sniegt precizējumu vai norādīt specifikācijas, līdz brīdim, kad tiek sniegts pieprasītais precizējums vai norādītas pieprasītās specifikācijas.

4. Atteikumus apmierināt informācijas pieprasījumus, šādu atteikumu iemeslus, precizējumu vai specifikāciju pieprasījumus un precizējumus vai specifikācijas, kas minētas šā panta 3. punktā, kā arī jebkādu citu paziņojumus, kas saistīti ar informācijas pieprasījumiem, kas iesniegti citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, nosūta valodā, kurā saskaņā ar 4. panta 6. punktu iesniegts minētais pieprasījums.

III NODAĻA

CITA VEIDA INFORMĀCIJAS APMAIŅA

7. pants

Informācijas sniegšana pēc savas iniciatīvas

1. Dalībvalstis pēc savas iniciatīvas ar sava vienotā kontaktpunkta vai kompetento tiesībaizsardzības iestāžu starpniecību var sniegt citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem vai kompetentajām tiesībaizsardzības iestādēm tā vai to rīcībā esošu informāciju, ja ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka šāda informācija varētu būt svarīga minētajām citām dalībvalstīm noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai vai izmeklēšanai.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts vai kompetentās tiesībaizsardzības iestādes pēc savas iniciatīvas sniedz citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem vai kompetentajām tiesībaizsardzības iestādēm tā vai to rīcībā esošu informāciju, ja ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka šāda informācija varētu būt svarīga minētajām citām dalībvalstīm smagu noziedzīgu nodarījumu novēršanai, atklāšanai vai izmeklēšanai. Tomēr šāda pienākuma nav tiktāl, cik attiecībā uz šādu informāciju attiecas 6. panta 1. punkta c) vai f) apakšpunktā minētie iemesli.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts vai kompetentās tiesībsardzības iestādes pēc savas iniciatīvas sniedz citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam informāciju saskaņā ar 1. vai 2. punktu, tas tiek darīts vienā no valodām, kas iekļautas sarakstā, kuru saskaņā ar 11. pantu izveidojusi šī cita dalībvalsts.

Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts pēc savas iniciatīvas sniedz informāciju citas dalībvalsts kompetentajai tiesībsardzības iestādei, tas minētās informācijas kopiju vienlaikus nosūta minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to kompetentās tiesībsardzības iestādes pēc savas iniciatīvas sniedz informāciju citai dalībvalstij, tās minētās informācijas kopiju vienlaikus nosūta savas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam un vajadzības gadījumā minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

4. Dalībvalstis var atļaut savām kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, saskaņā ar šo pantu sniegtot informāciju citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm, vienlaikus nesūtīt minētās informācijas kopiju savas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam vai šīs citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam, ja tas nelabvēlīgi ietekmētu vienu vai vairākas šādas situācijas:

- a) attiecīgajā brīdī notiekošu ļoti sensitīvu izmeklēšanu, kurā informācijas apstrādei ir nepieciešams pienācīgs konfidencialitātes līmenis;
- b) terorisma gadījumus, kas nav saistīti ar ārkārtas vai krīzes pārvarēšanas situācijām;
- c) personas drošību.

8. pants

Informācijas apmaiņa pēc pieprasījumiem, kas iesniegti tieši kompetentajām tiesībsardzības iestādēm

1. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts iesniedz informācijas pieprasījumu tieši citas dalībvalsts kompetentajai tiesībsardzības iestādei, tas minētā pieprasījuma kopiju vienlaikus nosūta minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja kāda no to kompetentajām tiesībsardzības iestādēm sniedz informāciju saskaņā ar šādu pieprasījumu, tā minētās informācijas kopiju vienlaikus nosūta savas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja kāda no to kompetentajām tiesībsardzības iestādēm iesniedz informācijas pieprasījumu vai sniedz informāciju saskaņā ar šādu pieprasījumu tieši citas dalībvalsts kompetentajai tiesībsardzības iestādei, tā minētā pieprasījuma vai minētās informācijas kopiju vienlaikus nosūta savas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam un minētās citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam.

3. Dalībvalstis var atļaut savam vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm nesūtīt pieprasījumu vai informācijas kopijas, kā minēts 1. vai 2. punktā, ja tas nelabvēlīgi ietekmētu vienu vai vairākas šādas situācijas:

- a) attiecīgajā brīdī notiekošu ļoti sensitīvu izmeklēšanu, kurā informācijas apstrādei ir nepieciešams pienācīgs konfidencialitātes līmenis;
- b) terorisma gadījumus, kas nav saistīti ar ārkārtas vai krīzes pārvarēšanas situācijām;
- c) personas drošību.

IV NODAĻA

PAPILDU NOTEIKUMI PAR INFORMĀCIJAS SNIEGŠANU SASKAŅĀ AR II UN III NODAĻU

9. pants

Tiesas atļauja

1. Dalībvalsts nepieprasa tiesas atļauju, lai sniegtu informāciju citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm saskaņā ar II vai III nodaļu, ja tās tiesību aktos šāda tiesas atļauja nav prasīta, lai līdzīgu informāciju sniegtu attiecīgajā dalībvalstī.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir vajadzīga tiesas atļauja, lai sniegtu informāciju citu dalībvalstu vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm saskaņā ar II vai III nodaļu, to vienotais kontaktpunkts vai kompetentās tiesībsardzības iestādes nekavējoties veic visus vajadzīgos pasākumus saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, lai pēc iespējas ātrāk saņemtu šādu tiesas atļauju.
3. Šā panta 2. punktā minētos tiesas atļaujas pieprasījumus vērtē un par tiem lemj saskaņā ar kompetentās tiesu iestādes dalībvalsts tiesību aktiem.

10. pants

Papildu noteikumi attiecībā uz informāciju, kas ir personas dati

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad to vienotais kontaktpunkts vai kompetentās tiesībsardzības iestādes saskaņā ar II vai III nodaļu sniedz informāciju, kas ir personas dati:

- a) personas dati ir precīzi, pilnīgi un atjaunināti saskaņā ar Direktīvas (ES) 2016/680 7. panta 2. punktu;
- b) tiek sniegti tikai to kategoriju personas dati pa datu subjektu kategorijām, kuri uzskaitīti Regulas (ES) 2016/794 II pielikuma B iedaļā un kuri ir nepieciešami un samērīgi, lai sasniegtu pieprasījuma mērķi;
- c) to vienotais kontaktpunkts vai kompetentās tiesībsardzības iestādes – vienlaikus un ciktāl iespējams, – nodrošina arī nepieciešamos elementus, kas ļauj citās dalībvalstīs vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajai tiesībsardzības iestādei izvērtēt personas datu precizitātes, pilnīguma un ticamības pakāpi un to, cik atjaunināti ir personas dati.

11. pants

Valodu saraksts

1. Dalībvalstis izveido un regulāri atjaunina sarakstu, norādot vienu vai vairākas valodas, kurās to vienotais kontaktpunkts spēj apmainīties ar informāciju. Minētajā sarakstā ir angļu valoda.
2. Dalībvalstis iesniedz Komisijai 1. punktā minēto sarakstu un visus tā atjauninājumus. Komisija publicē minēto sarakstu apkopojumu tiešsaistē un to regulāri atjaunina.

12. pants

Informācijas sniegšana Eiropalam

1. Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja to vienotais kontaktpunkts vai kompetentās tiesībsardzības iestādes nosūta informācijas pieprasījumus, sniedz informāciju saskaņā ar šādiem pieprasījumiem vai sniedz informāciju pēc savas iniciatīvas saskaņā ar šīs direktīvas II vai III nodaļu, to vienotā kontaktpunkta vai kompetento tiesībsardzības iestāžu darbinieki, katru gadījumu izskatot atsevišķi un ievērojot Regulas (ES) 2016/794 7. panta 7. punktu, izvērtē, vai ir nepieciešams nosūtīt Eiropalam informācijas pieprasījuma vai sniegtās informācijas kopiju, ciktāl informācija, uz kuru attiecas paziņojums, skar noziedzīgus nodarījumus, kuri ietilpst Regulas (ES) 2016/794 3. pantā izklāstīto Eiropola mērķu darbības jomā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad Eiropolam tiek nosūtīta informācijas pieprasījuma kopija vai informācijas kopija, ievērojot šā panta 1. punktu, Eiropolam tiek pienācīgi paziņots par informācijas apstrādes nolūkiem un jebkādiem iespējamiem minētās apstrādes ierobežojumiem saskaņā ar Regulas (ES) 2016/794 19. pantu. Dalībvalstis nodrošina, ka informāciju, kas sākotnēji iegūta no citas dalībvalsts vai trešās valsts, Eiropolam nosūta saskaņā ar šā panta 1. punktu tikai tad, ja minētā cita dalībvalsts vai minētā trešā valsts ir devusi piekrišanu.

13. pants

Drošs saziņas kanāls

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts vai to kompetentās tiesībsardzības iestādes izmanto Eiropola drošas informācijas apmaiņas tīkla lietojumprogrammu (*SIENA*), lai nosūtītu informācijas pieprasījumus, sniegtu informāciju saskaņā ar šādiem pieprasījumiem vai sniegtu informāciju pēc savas iniciatīvas atbilstīgi II vai III nodaļai vai 12. pantam.

2. Dalībvalstis var atļaut savam vienotajam kontaktpunktam vai kompetentajām tiesībsardzības iestādēm neizmantojot *SIENA*, lai nosūtītu informācijas pieprasījumus, sniegtu informāciju saskaņā ar šādiem pieprasījumiem vai sniegtu informāciju pēc savas iniciatīvas atbilstīgi II vai III nodaļai vai 12. pantam vienā vai vairākos šādos gadījumos:

- a) informācijas apmaiņai ir nepieciešama trešo valstu vai starptautisko organizāciju iesaistīšanās, vai ir objektīvi iemesli uzskatīt, ka šāda iesaistīšanās būs nepieciešama vēlākā posmā, tostarp izmantojot Interpola saziņas kanālu;
- b) informācijas pieprasījuma steidzamības dēļ uz laiku ir jāizmanto cits saziņas kanāls;
- c) neparedzēts tehniska rakstura vai darbības rakstura incidents neļauj to vienotajam kontaktpunktam vai to kompetentajām tiesībsardzības iestādēm izmantot *SIENA*.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts un visas to kompetentās tiesībsardzības iestādes, kas var būt iesaistītas informācijas apmaiņā saskaņā ar šo direktīvu, ir tieši savienotas ar *SIENA*, tostarp attiecīgā gadījumā ar mobilo ierīču starpniecību.

V NODAĻA

VIENOTAIS KONTAKTPUNKTS INFORMĀCIJAS APMAIŅAI STARP DALĪBVALSTĪM

14. pants

Vienoto kontaktpunktu izveide vai izraudzīšanās un to uzdevumi un spējas

1. Katra dalībvalsts izveido vai izraugās vienoto kontaktpunktu. Vienotais kontaktpunkts ir galvenā struktūra, kas atbild par informācijas apmaiņas koordinēšanu un sekmēšanu saskaņā ar šo direktīvu.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts ir aprīkots un pilnvarots veikt vismaz visus turpmāk minētos uzdevumus:

- a) saņemt un izvērtēt saskaņā ar 4. pantu iesniegtos informācijas pieprasījumus valodās, kas paziņotas atbilstīgi 11. panta 2. punktam;
- b) novirzīt informācijas pieprasījumus attiecīgajām kompetentajām tiesībsardzības iestādēm un vajadzības gadījumā koordinēt starp tām šādu pieprasījumu apstrādi un informācijas sniegšanu, atbildot uz šādiem pieprasījumiem;
- c) koordinēt analīzi un strukturēt informāciju, lai to sniegtu citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem un attiecīgā gadījumā kompetentajām tiesībsardzības iestādēm;

- d) pēc pieprasījuma vai pēc savas iniciatīvas sniegt informāciju citām dalībvalstīm saskaņā ar 5. un 7. pantu;
- e) atteikt informācijas sniegšanu saskaņā ar 6. pantu un vajadzības gadījumā pieprasīt sniegt precizējumu vai norādīt specifikācijas saskaņā ar 6. panta 3. punktu;
- f) nosūtīt informācijas pieprasījumus citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem saskaņā ar 4. pantu un vajadzības gadījumā sniegt precizējumu vai norādīt specifikācijas saskaņā ar 6. panta 3. punktu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) to vienotais kontaktpunkts:
 - i) var piekļūt visai dalībvalsts kompetento tiesībsardzības iestāžu rīcībā esošajai informācijai tiktāl, ciktāl tas nepieciešams, lai veiktu šajā direktīvā noteiktos uzdevumus;
 - ii) veic savus uzdevumus 24 stundas diennaktī 7 dienas nedēļā;
 - iii) ir nodrošināts ar kvalificētu personālu, atbilstīgiem operatīvajiem rīkiem, tehniskajiem un finanšu resursiem, infrastruktūru un spējām, tostarp tulkošanas resursiem, kas vajadzīgi, lai pienācīgi, efektīvi un ātri veiktu savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu, tostarp attiecīgā gadījumā 5. panta 1. punktā noteiktajos termiņos;
- b) vienotajam kontaktpunktam pēc izsaukuma 24 stundas diennaktī 7 dienas nedēļā ir pieejamas tiesu iestādes, kuru kompetencē ir sniegt valsts tiesību aktos paredzētās tiesas atļaujas saskaņā ar 9. pantu.

4. Dalībvalstis viena mēneša laikā pēc vienotā kontaktpunkta izveides vai izraudzīšanas par to paziņo Komisijai. Tās informē Komisiju par izmaiņām attiecībā uz savu vienoto kontaktpunktu.

Komisija minētos paziņojumus un visus to atjauninājumus publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

15. pants

Organizācija, sastāvs un apmācība

1. Dalībvalstis nosaka sava vienotā kontaktpunkta organizāciju un sastāvu tā, lai tas varētu efektīvi un lietderīgi veikt šajā direktīvā paredzētos uzdevumus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotajā kontaktpunktā ir to kompetento tiesībsardzības iestāžu darbinieki, kuru iesaiste ir nepieciešama, lai nodrošinātu pienācīgu un ātru informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu, tostarp vismaz turpmāk minēto, ciktāl attiecīgajai dalībvalstij saskaņā ar attiecīgajiem tiesību aktiem vai starptautisku nolīgumu ir pienākums izveidot vai izraudzīties šādas vienības vai birojus:

- a) Eiropola nacionālā vienība, kas izveidota ar Regulas (ES) 2016/794 7. pantu;
- b) SIRENE birojs, kas izveidots ar Regulas (ES) 2018/1862 7. panta 2. punktu;
- c) Interpola nacionālais centrālais birojs, kas izveidots ar Starptautiskās Kriminālpolicijas organizācijas Interpola Statūtu 32. pantu.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotā kontaktpunkta darbinieki ir pienācīgi kvalificēti savu funkciju veikšanai saskaņā ar šo direktīvu. Tādēļ dalībvalstis nodrošina, ka vienotā kontaktpunkta darbiniekiem ir pieejamas pienācīgas un regulāras apmācības, jo īpaši par šādiem jautājumiem:

- a) vienotajā kontaktpunktā lietoto datu apstrādes rīku, jo īpaši SIENA un lietu pārvaldības sistēmas izmantošana;
- b) to Savienības un valsts tiesību aktu piemērošana, kuri attiecas uz vienotā kontaktpunkta darbībām saskaņā ar šo direktīvu, jo īpaši par personas datu aizsardzību, tostarp Direktīva (ES) 2016/680, par pārrobežu sadarbību starp tiesībsardzības iestādēm, tostarp šī direktīva un Regula (ES) 2016/794, un par konfidenciālas informācijas apstrādi;

- c) attiecīgās dalībvalsts saskaņā ar 11. pantu izveidotajā sarakstā iekļauto valodu izmantošana.

16. pants

Lietu pārvaldības sistēma

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts ievieš un izmanto vienotu elektronisku lietu pārvaldības sistēmu kā repozitoriju, kas ļauj vienotajam kontaktpunktam veikt savus uzdevumus saskaņā ar šo direktīvu. Lietu pārvaldības sistēmai ir vismaz visas šādas funkcijas un spējas:
 - a) reģistrēt 5. un 8. pantā minētos ienākošos un izejošos informācijas pieprasījumus, kā arī jebkādu citu saziņu ar citu dalībvalstu vienotajiem kontaktpunktiem un attiecīgā gadījumā kompetentajām tiesībsardzības iestādēm saistībā ar šādiem pieprasījumiem, tostarp informācijas pieprasījumu atteikumiem un attiecīgi 6. panta 2. un 3. punktā minētos precizējumu vai specifikāciju pieprasījumus un to sniegšanu;
 - b) reģistrēt saziņu starp vienoto kontaktpunktu un kompetentajām tiesībsardzības iestādēm saskaņā ar 14. panta 2. punkta b) apakšpunktu;
 - c) reģistrēt informācijas sniegšanu citas dalībvalsts vienotajam kontaktpunktam un attiecīgā gadījumā kompetentajām tiesībsardzības iestādēm saskaņā ar 5., 7. un 8. pantu;
 - d) salīdzināt ienākošos informācijas pieprasījumus, kā minēts 5. un 8. pantā, ar vienotajam kontaktpunktam pieejamo informāciju, tostarp informāciju, kas sniegta saskaņā ar 5. panta 3. punkta otro daļu un 7. panta 3. punkta otro daļu, un citu attiecīgo informāciju, kas reģistrēta lietu pārvaldības sistēmā;
 - e) nodrošināt pienācīgus un ātrus turpmākus pasākumus pēc 4. pantā minēto ienākošo informācijas pieprasījumu saņemšanas, jo īpaši, lai ievērotu 5. pantā noteiktos pieprasītās informācijas sniegšanas termiņus;
 - f) sadarbībai ar SIENA, jo īpaši nodrošinot, ka ar SIENA starpniecību ienākošos paziņojumus var tieši reģistrēt lietu pārvaldības sistēmā un ka ar SIENA starpniecību izejošos paziņojumus var tieši nosūtīt no tās;
 - g) izvērtēšanas un uzraudzības nolūkā, jo īpaši 18. panta vajadzībām, sagatavot statistiku par informācijas apmaiņu saskaņā ar šo direktīvu;
 - h) pārskatbaidības un kiberdrošības nolūkā reģistrēt piekļuves un citas apstrādes darbības saistībā ar lietu pārvaldības sistēmā esošo informāciju saskaņā ar Direktīvas (ES) 2016/680 25. pantu.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka visi kiberdrošības riski, kas saistīti ar lietu pārvaldības sistēmu, jo īpaši attiecībā uz tās arhitektūru, pārvaldību un kontroli, tiek pārvaldīti un novērsti piesardzīgā un efektīvā veidā un ka ir paredzēti pienācīgi aizsardzības pasākumi pret neatļautu piekļuvi un ļaunprātīgu izmantošanu.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka lietu pārvaldības sistēmā personas dati tiek glabāti tikai tik ilgi, kamēr tas ir nepieciešams un samērīgi, lai vienotais kontaktpunkts veiktu tam saskaņā ar šo direktīvu uzticētos uzdevumus, un ka tajā ietvertie personas dati pēc tam tiek neatgriezeniski dzēsti.
4. Dalībvalstis nodrošina, ka to vienotais kontaktpunkts atbilstību 3. punktam pirmo reizi izvērtē ne vēlāk kā sešus mēnešus pēc tam, kad informācijas apmaiņa ir beigusies, un pēc tam to dara regulāri.

17. pants

Vienoto kontaktpunktu sadarbība

1. Dalībvalstis atbalsta savu vienoto kontaktpunktu un kompetento tiesībsardzības iestāžu praktisko sadarbību šīs direktīvas vajadzībām.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka vienoto kontaktpunktu vadītāji tiek vismaz reizi gadā, lai novērtētu savu dienestu sadarbības kvalitāti, apspriestu nepieciešamos tehniskos vai organizatoriskos pasākumus jebkādu grūtību gadījumā un vajadzības gadījumā precizētu procedūras.

VI NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

18. pants

Statistika

1. Katra dalībvalsts katru gadu līdz 1. martam iesniedz Komisijai statistiku par iepriekšējā kalendārā gadā saskaņā ar šo direktīvu veikto informācijas apmaiņu ar citām dalībvalstīm.
2. Katra dalībvalsts nodrošina, ka 1. punktā minētā statistika aptver vismaz šādus elementus:
 - a) informācijas pieprasījumu skaits, kurus iesniedzis to vienotais kontaktpunkts un attiecīgā gadījumā kompetentās tiesībsardzības iestādes;
 - b) vienotā kontaktpunkta un kompetento tiesībsardzības iestāžu saņemto informācijas pieprasījumu skaits un to informācijas pieprasījumu skaits, uz kuriem tie ir atbildējuši, sadalījumā pa steidzamiem un nesteidzamiem pieprasījumiem un pa pieprasījuma iesniedzējām dalībvalstīm;
 - c) informācijas pieprasījumu skaits, kas saskaņā ar 6. pantu ir noraidīti, sadalījumā pa pieprasījuma iesniedzējām dalībvalstīm un pa atteikuma iemesliem;
 - d) to gadījumu skaits, kuros notikusi atkāpe no 5. panta 1. punktā noteiktajiem termiņiem, jo tas bija nepieciešams, lai saņemtu tiesas atļauju saskaņā ar 5. panta 2. punktu, sadalījumā pa dalībvalstīm, kas iesniegušas attiecīgos informācijas pieprasījumus.
3. Komisija apkopo statistikas minimumu, ko sniegušas dalībvalstis saskaņā ar 2. punktu, un dara to pieejamu Eiropas Parlamentam un Padomei.

19. pants

Ziņojumu sniegšana

1. Komisija līdz 2026. gada 12. jūnijam un pēc tam reizi piecos gados pēc 2027. gada 12. jūnija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā novērtē šīs direktīvas īstenošanu un iekļauj detalizētu informāciju par to, kā katra dalībvalsts ir īstenojusi šo direktīvu. Sagatavojot minēto ziņojumu, Komisija īpašu uzmanību pievērš kompetento tiesībsardzības iestāžu informācijas apmaiņas efektivitātei, informācijas pieprasījumu atteikumu pamatojumiem, jo īpaši, ja pieprasījumi neietilpst šīs direktīvas mērķu darbības jomā, un tam, kā ir pildīti noteikumi par datu aizsardzību un informācijas sniegšanu Eiropolam.
2. Komisija līdz 2027. gada 12. jūnijam un pēc tam reizi piecos gados iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā novērtē šīs direktīvas efektivitāti, jo īpaši tās ietekmi uz tiesībsardzības sadarbību, 14. panta 3. punkta a) apakšpunkta iii) punktā izklāstītajiem pienākumiem un uz personas datu aizsardzību. Komisija ņem vērā dalībvalstu sniegto informāciju un jebkuru citu attiecīgu informāciju, kas saistīta ar šīs direktīvas transponēšanu un īstenošanu, tostarp attiecīgā gadījumā praktiskus šķēršļus, kuri kavē tās efektīvu īstenošanu. Pamatojoties uz minēto novērtējumu, Komisija lemj par atbilstošiem turpmākiem pasākumiem, tostarp attiecīgā gadījumā par lēģislatīvā akta priekšlikumu.

20. pants

Grozījumi Konvencijā, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu

No 2024. gada 12. decembra Konvencijas, ar ko īsteno Šengenas nolīgumu, 39. un 46. panta tās daļas, kas nav aizstātas ar Pamatlēmumu 2006/960/TI, aizstāj ar šo direktīvu tiktāl, ciktāl minētie panti attiecas uz informācijas apmaiņu, kas ietilpst šīs direktīvas darbības jomā.

21. pants

Atcelšana

Pamatlēmumu 2006/960/TI atceļ no 2024. gada 12. decembra.

Atsauces uz atcelto pamatlēmumu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu pielikumā.

22. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs līdz 2024. gada 12. decembrim stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to nekavējoties informē Komisiju.

Atkāpjoties no pirmās daļas, dalībvalstīs līdz 2027. gada 12. jūnijam stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu 13. panta prasības. Dalībvalstis par to nekavējoties informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem pirmajā un otrajā daļā minētos aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

23. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

24. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Līgumiem.

Strasbūrā, 2023. gada 10. maijā

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētāja
R. METSOLA

Padomes vārdā –
priekšsēdētāja
J. ROSWALL

PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Padomes Pamatlēmums 2006/960/TI	Šī direktīva
1. punkts	1. punkts
2. punkts	2. punkts
3. punkts	3. un 9. punkts
4. punkts	5. punkts
5. punkts	4. punkts
6. punkts	11., 12. un 13. punkts
7. punkts	7. un 8. punkts
8. punkts	10. punkts
9. punkts	3. punkts
10. punkts	6. punkts
11. punkts	21. punkts
12. punkts	19. punkts
13. punkts	22. punkts